

Anna Depalo
MAGNATO KERŠTAS
Romanas

Versta iš Anna DePalo, Tycoon Takes Revenge, 2005

© 2005 Anna DePalo

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Sandra Likaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2006

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2006

© „Svajonių knygos“, 2006

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2011

Pirmas skyrius

*Paskalos - tai sau už akių užbėgusios žinios,
pasipuošusios raudono atlaso suknelėmis*

Liza Smit

Ramus, pinigingas ir pratęs viską gauti ant paausutos lėkštelės.

Žvelgdama į jos link mandagiai besiartinantį vyriškį, Kaila niekinamai pagalvojo, kad būtent tokių vyrų jos šeimos istorija išmokė vengti.

Nojus Viteikeris. Pastebėjo jį vos atvykusi į vakarėlį, surengtą viename geriausių Bostono viešbučių neseniai išleistos buvusio „Formulės-1“ lenktynininko autobiografijos proga.

Kaila staiga atsiminė šįryt laikraštyje „Bostono sargybinis“ išspausdinto savo straipsnio antraštę: „Užkluptas su Fifa; Mimoza sako visas. Ar Vyrų Žudikė Bafi bus kita Nojaus mergina?“

Veikiausiai straipsnis jo nesužavėjo. Bet juk ne Kaila kuria naujienas, ji tik praneša jas. O Nojus Viteikeris teikia daug medžiagos darbui; jis netgi yra tapęs gan populiaria figūra jos skiltyje.

Apie jį rašyti nesunku. Tokius Kaila matė

kiaurai. Nojus elgėsi taip, tarsi pasaulis būtų specialiai jam sumaišytas sausas kokteilis, - lygiai kaip biologinis jos tėvas.

Mergina žiūrėjo, kaip jis artinasi, ir stengėsi užgniaužti erzinantį jaudulį. *Jai nėra ko jaudintis.*

Kaila žinojo, kad *kai kurioms* moterims mintys apie Nojų Viteikerį buvo tolygios mintims apie nuodėmę. Tik ne jai - nuo pat gimimo turinčiai imunitetą tokiems pasaulio bamboms; kita vertus, tai netrukdė nešališkai įvertinti vyrišką jo žavesį: it bronza blizgantys trumpai kirpti stori plaukai, daugiau nei šešių pėdų ūgis ir išpuoselėtas atletiškas kūnas. Praeityje padaręs žaibišką lenktynininko karjerą, šiuo metu Nojus Viteikeris buvo geriau žinomas kaip Karlaile, netoli Bostono, įsteigto šeimos konglomerato „Whittaker Enterprises“ viceprezidentas.

Nojus sustojo priešais ją.

- Kaila Džons, tiesa? - Minutei nutilo; jo bruožai buvo vyriški ir dailūs. - Ar turėčiau sakyti, - pridūrė su vos juntama pašaipos gaidėle, - panelė Liežuvautoja?

Ji kilstelėjo smakrą. Jei manė šitaip ją sutrikdysiąs, tuoj nustebs. Gavusi stipendiją ir eliti-

nę parengiamąją mokyklą baigusi kartu su išpaikintais privilegijuotais turčių vaikeliais, Kaila išmoko atkirsti į kandžias replikas.

- Neklystate. Malonu, kad pamenate.

Jo lūpų kamputis pakilo.

- Sunkoka pamiršti, kai nuolat drumsčiate mano viešąjį gyvenimą. O gal „Bostono sargybinių“ paskalų rinkėjoms tokie gebėjimai priivalomi?

Kaila sustingo. Jie jau buvo matęsi anksčiau keliuose vakarėliuose, tačiau šįkart Nojus Vi-teikeris teikėsi kreiptis į ją asmeniškai.

- Man labiau patinka žodžių junginys „visuomenės skilties redaktorė“. Rašau „Stiliaus“ skilčiai.

- Ar taip šiais laikais vadinama beletristikos skyrelis laikraštyje?

Mergina išspaudė atsainų juokelį.

- Jei nebūčiau šių žodžių girdėjusi iš daugiau žmonių, nei galiu suskaičiuoti, pamanyčiau, kad bandote mane įžeisti.

Nojus pakėlė galvą, tarsi svarstydamas jos atsakymą.

- Priklauso nuo to, ar tyčia skleidžiate melą apie mane, ar tai tiesiog suteikia jums papildomų lengvatų darbe?

- Jei norite žinoti, informacija mano skilčiai būna kruopščiai išanalizuota, o šaltinių patikimumas - patikrintas.

- Akivaizdu, kad reikėtų labiau pasistengti.

- Ar kartais šnekame ne apie šiandienę skiltį?

- O kaipgi, žinoma, apie ją. Ir apie praėjusios savaitės. Ir apie prieš tai buvusios. Spėkite, kuo jos visos panašios?

- Tik nereikia sarkazmo, - atkirto Kaila. - Puikiai žinau, kiek kartų ir ką apie jus rašiau.

- Ar tikrai? - lipšniai paklausė Nojus. - O ar žinote ir tai, kad per jus Yva Bernard, arba Mimoza, kaip ją pavadinate, - mane metė?

Sprendžiant iš to, ką Kaila buvo girdėjusi, ji ne tik metė Nojų. Liudininkai pasakojo, esą, Yva pranešė šią žinią - ir palydėjo antausiu - tuzino išvykstančių svečių akivaizdoje prabangiame vakarėlyje. „Sargybinio“ fotografas pagavo puikią akimirką - žaibuojantis akimis Nojus sugriebęs Yvą už dilbių.

Bet, pala, ką reiškia *per jus*?

- Dėl to, ką parašiau? - skeptiškai pasitikslino Kaila. - Ar nemanote, kad dėl to, jog rėžėte sparną apie Fifą? - Išvydusi sardonišką žvilgsnį, susigriebė: - Sesilę?

Nojus ciniškai suprunkštė: - Rėžiau sparną?

Oho, kokia spalvinga jūsų, visuomenės skilties redaktorių, kalba. Spėju, tai padeda kuriant užuominas?

Kaila krestelėjo galvą.

- Nesvarbu, - atšovė nebevaidindama mandagios. Akies kampučiu pastebėjo, kaip svečiai ima smalsiai į juos žvilgčioti. - Jūs ir Sesilė buvote nufotografuoti besibučiuojantys priešais „Kirkland Club“.

- Ir visi žinome, kad nuotrauka atstoja tūkstantį žodžių, tiesa? - ironiškai pratęsė jos mintį Nojus. - Ar, šiuo atveju, tūkstantį melagysčių. O iš tiesų jeigu, užuot akiai pasitikėjusi nuotrauka, būtumėte daugiau pasidomėjusi, būtumėte sužinojusi, kad Sesilė su bučiniu mane užklupo netikėtai.

- Kaip jums pasisekė.

Jis nekreipė dėmesio į kandoką pastabą.

- Suprantate, Sesilė įsikalusį į galvą, kad jos vardo linksniavimas paskalų skiltyse prisidės prie aktorės karjeros sėkmės, o jei dar jos glėbyje turtingas ar žinomas vyriškis - sėkmė beveik garantuota. Ji prie manęs prilipo tą patį sekundę, kai tik išvydo „Sargybinio“ fotografą.

- Galbūt, - saldžiai pabrėžė Kaila, - derėtų pergaltoti, ar verta susitikinėti su viešumo

ištroškusiomis pradedančiomis aktoriukėmis. Ar, jei jau apie tai prašnekom, intelekto nesužalotais modeliais. Ir, hm... - ji pakreipė galvą ir sekundę apsimetė galvojanti, - regis, pame nu mažiausiai vieną realybės šou dalyvę.

- Ką jūs sakot? - Nojus nužvelgė ją nuo galvos iki kojų. - Kadangi tarp jų dar nėra paskalų skyrelių redaktorių, nemanau, kad mano skonis keltų abejonių.

- Iš to, ką mačiau, jūsų *skoni* galima apibūdinti taip: blondinė, platininė blondinė ir blondinė su rausvu plaukų atspalviu.

- Norite pasakyti - esu paviršutiniškas?

- Tiesa akis bado.

Nojus Viteikeris papurtė galvą.

- Tokia jauna ir jau tokia kandi.

Kandi? Ne, ji buvo *atsargi*. Tokia ir turi būti jauna moteris, galvojanti, iš ko sumokėti nuomą. Būdama pašaipumo ir meilumo, karjeros laiptais lipančio finansininko ir studentės praktikantės meilės vaisius, privalėjo to išmokti. Bet juk „ponas Plevėsa Viteikeris“ nė nenučiuokė, kaip gyvena paprasti žmonės.

Kaila atrėmė:

- Mūsų - žurnalistų - darbas reikalauja *proto*, nepanašu, kad jūsiškiame merginoms nustaty-

tų kriterijų sąrašę protas užimtų aukštą vietą.

- Užima ar ne - tik mano ir niekieno kito reikalas, - atrėžė Nojus.

- Jei norite žinoti, rėmiausi ne tik fotografija. Paskambinau Mimosz... Yvai, ir ji patvirtino, kad su jumis ketina skirtis dėl to... incidento.

- Yva galvoja apie visuomeninį savo įvaizdį. Ji patikėjo manimi, kad jūsų skiltyje viskas buvo perteikta ne taip, nes žino, kad Sesilė viešumos trokšta kaip oro. Yva sako turėjusi bent pasirodyti baudžianti mane už tokias išdaigas.

Merginos lūpos trūktelėjo.

- Na, tai ne mano kaltė, tiesa?

- Jūsų, - nesutiko Nojus. - Jūs spausdinate įžūlias pastabas ir žlugdote visuomeninį mano gyvenimą.

- Tai suraskite kitą kylančią žvaigždutę, - atrėžė Kaila. - Atvirai kalbant, manau, kad Vyru Žudikė Bafi pastaruoju metu dairosi grobio.

- Taip, ir tai jau kitas dalykas, - griežtai pareiškė jis. - Nereikia rengti man pasimatymų. Ir ypač su moterimi, žinoma kaip barakuda aukštakulniais batais.

- Taip negražu, - Kaila plačiai išskėtė rankas, - jums derėtų pagalvoti apie horizontų praplėtimą.

Nojus įsirėmė ranka į sieną prie pat jos galvos ir mergina nevalingai žengtelėjo atgal. Jis pasilenkė artyn, piktas žalių akių žvilgsnis ją gręžte gręžė.

- Stebiuosi, kodėl aš jums tokia įdomi tema. Gal - kad norėtumėte būti viena iš tų moterų, su kuriomis susitikinėju?

- Nekalbėkite nesąmonių, - atkirto Kaila.

Jis lėtai nužvelgė merginą, įsidėmėjo, kad ji nemūvi žiedo; žvilgsnis stabtelėjo ties krūtine, pakilo aukštyn - merginos veidas buvo persikreipęs iš pasipiktinimo.

- Atrodote truputį įsitempusi. Kas yra? Norite, kad gyvenime būtų daugiau *cinkelio*?

- Ačiū, ne. Mama išmokė mane vengti vyrų žaidėjų.

- A, - ištarė Nojus. - Pagaliau. Bebaimė žurnalistė buvo užguita.

- Kalbame ne apie mane. - Šaltai atkirto Kaila. Koks įžūlumas. Jis nieko nežino apie jos gyvenimą. *Nieko*.

- Taigi jums atrodo nieko tokio šniukštinti po kitų gyvenimus, o jūsiškis - gink, Dieve! - neliečiamas, ar ne?

- Nėra ko šnipinėti, - atrėžė ji. - Mano praeityje nebuvo tokių įdomybių, kaip lemtinga

avarija lenktynių trasoje!

Vos tik atkirto, Kaila viduje susiraukė supratusi, kad galėjo perlenkti lazda. Galbūt Nojus Viteikeris ir yra pirmos rūšies niekšas, tikintis, kad pinigai ir šeimos vardas ištrauks jį iš visų bėdų, bet šitaip tėti baisyos tragedijos jam įveidą nederėjo.

Vyriškis suakmenėjo, išsitiesė.

- Džiaukitės tuo.

- Atsiprašau, - ištarė Kaila ir prasispraudusi pro Nojų išskubėjo artimiausio išėjimo link.

Nojus susimąstęs žvelgė išeinančiai Kailai į nugarą. Po galais.

- Nekokie reikalai?

Atsigręžęs išvydo Sibilę LaBrek, „Bostono pasaulio“ paskalų skyrelio redaktorę.

- Taip, nedidelis įsimylėjėlių kivirčas, - sarkastiškai atsakė jai.

Sibilė išsprogino akis, ir Nojus suvokė, kad pašaipą ji suprato tiesiogiai.

Tarp vietos paskalų rinkėjų Sibilė buvo didžiausia Kailos varžovė. Bebaigianti šeštąją dešimtį, ji atrodė tarsi atnaujinta Kalėdų Senelio žmonos versija, tačiau kapstyti po purvą

jai sekēsi ne prasčiau nei geriausiems specialistams.

Žurnalistē atrodē suglumusi:

- Taigi jūs visur vaikščiojot su tuo modeli - koks jōs vardas? - Yva...

Nojus jau ketino paaīškinti Sibilei pajuokavēš, bet staiga jam dingtelējo: puikiausia progā atsilyginti Kailai.

- Santykiai su Yva buvo tik priemonē paparams klaidinti. Sutarēme, kad Yvai atlygis bus viešumas, o mes su Kaila laimēsime laiko sau. Tobulas sandēris.

- Bet juk praėjusią savaitę Yva trenkē jums antausi už apgaudinėjimą! - netyčia išsprūdo Sibilei.

- Ak, tiesa... - pakilo Nojus antakis, o mintyse jis jau mėgavosi Sibilēs rytdienos skilties antrašte. - Ar ne puikus būdas pranešti spaudai apie netikrų mūsų santykių pabaigą?..

Sibilē prasižiojo, - veikiausiai norēdama iškvosti daugiau smulkmenų, - tačiau Nojus maloniai nukirto:

- Atsiprašau. - Jis buvo įsistebeilijęs į kitą kambario galą. - Pamačiau pažįstamą, einu pasisveikinti.

- Žinoma, - pasitraukdama ištarē Sibilē.

Eidamas pro šalį, Nojus slapta dirstelėjo į žurnalistę: ji atrodė tarsi katė, ką tik prarijusi pelę.

Žingsniuodamas link baro kitapus kambario, galvojo apie panelę Liežuvautoją. Su panieka pamanė, kad jei laikraščiai būtų spalvoti, Kailos skyrelis atrodytų kaip ryškiai rausvų šauktukų rinkinys. Jos skilties turinys buvo toks pat išsikvėpęs, kaip ir paskalos, kurias viena kitai pasakoja studentės, džiovindamos nagų laką.

Suprantamas dalykas, Kailos skiltyje nebuvo jokios informacijos apie ją pačią. Šįvakar ji buvo pasipuošusi aptempta juoda vakarine suknele, išryškinančia gundančią krūtinę, dailius apvalumus ir gražias kojas. Medaus spalvos plaukai laisvai vilnijo ant nugaros, dideles akis papildė dailiai išlenktos lūpos. Kitomis aplinkybėmis mergina būtų kaip tik jo skonio - nuostabaus grožio, šviesi, iškilia krūtine.

Tačiau netgi daili išorė negalėjo nuslėpti fakto, kad ji - vaikščiojantis pavojus. Ir jam jau gana. Daugiau nei gana.

Dėl plevėsos reputacijos Nojus buvo tapęs spaudos numylėtiniu ir vyresnių brolių Kventino bei Meto ir jaunesnės sesers Elison pašaipų taikiniu.

Tik kad ir ką kas nors besakytų, sėdėdamas „Whittaker Enterprises“ gaminių tobulinimo viceprezidento poste jis velniškai daug dirbo - verslas buvo jo šeimos, pradėtas jo tėvo Džeimso. Vadovaudamas Viteikerių kompiuterių verslui, Nojus puikiai pritaikė prestižiniame Masačusetso technologijos institute įgytą išsilavinimą.

Retsykiais savo biure jis pasijusdavo tarsi uždarytas kalėjimo kameroje ir norėdavo iš ten ištrūkti. Jam patiko smagintis su modeliais ir aktorėmis, o aukšta padėtis įpareigojo elgtis atsakingai. Nors, kita vertus, aukštos pareigos nebuvo jau tokios nesuderinamos su linksmybėmis - atrasdavo laiko, progų ir joms; be to, užimamas postas turėjo savų pranašumų - pasaulyje trūko gerai atrodančių kompiuterininkų mokslininkų, o Nojus - būtent toks.

Susiraukęs užsisakė kokteilį. Kailai nepristigo įžūlumo priminti avariją, užbaigusią jo kaip lenktynininko karjerą. Vienas Dievas težino, kaip jis norėtų atsukti laiką, kad toji nelemta avarija, pražudžiusi kitą lenktynininką, nebūtų įvykusi. Argi neakivaizdu? Ar žurnalistai, lindę į akis po tos tragedijos, negalėjo šito suvokti?

Išorinės žaizdos užgijo, bet sielos randai nepranyks niekada....